

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolia Sibiu
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Cuvânt către studenții teologi la sfârșit de an academic

Anul academic, pe care îl încheiem acum, l-am început covârșit de greua durere a pierderii unei mari părți din trupul scump al Țării și al neamului.

L-am început cu ochii înlăcramați privind cum blanda Basarabie, dulcea Bucovină și jumătate din Ardealul nostru drag, sunt sortite la noi încercări, la noi suferințe. Măhnită era inima noastră și apăsată până la pământ la vederea reînțelegerii calvarului milenar al neamului, după o scurtă răsufare și înseninare.

Durerea aceasta ne-a întovărășit tot anul, punând toate preocupările de studiu într-o legătură vie cu asprele împrejurări ale istoriei contemporane, cu chemările ce ni le face frământata viață omenească de a-i sări în ajutor cu neperitorul leac vindecător pe care ni-l însușim aici, cu Evanghelia lui Iisus Hristos.

Am simțit tot anul că vom fi revendicați de viață în dubla noastră calitate: de oameni și de români, întrucât duble sunt și durerile ce ne inconjoară: naționale și general umane. Dar și românitatea și umanitatea noastră trebuie să pășească în lume îmbrăcate în haina mângâietoare și vindecătoare a preoției, a harului aducător de mântuire și lumină cerească.

Intr'adevăr dincolo de cercul mai apropiat al durerilor naționale auzim svonul sfâșietor al suferinței universale a omenirii. Prin toate țările europene a curs sânge mult, s'au răsluit așezările omenești, au rămas copii orfani, și rânjește spectrul a tot felul de lipsuri. Uraganul războiului a pustiit toate colțurile Europei și urmările lui se fac tot mai chinuitoare.

În ce spirit avem să privim noi, ca preoți ai Fiului celui întrupat al lui Dumnezeu, aceste evenimente, și cum trebuie să ne comportăm în fața și în mijlocul lor?

Cum veți pași voi, preoții de mâne, într-o lume sguduită în chipul acesta, într-o lume care-și caută în cele mai grozave dureri rânduiala ei viitoare?

În primul rând aceste evenimente trebuie să toarne în viața noastră, în purtarea și în gândirea noastră, o mare seriozitate. Sub loviturile acestor crâncene întâmplări fapătura noastră spirituală trebuie să se modeleze într-o imagine care să exprime numai înțelegere, numai seriozitate, numai nobleță morală. Când ființe nenumărate sufer dureri, miserie, spaimă, temeri de viitor, nu mai e permis să gândim la lucruri meschine și la plăceri trecătoare, ci să ne lăsăm pătrunși de mila care înalță, purifică și înfrăgește inima și de sentimentul de răspundere care ne poruncește să fim de cât mai mare ajutor unei lumi în suferință.

Prăbușirile fulgerătoare de rânduie omenești, mistuirea fără urmă a celor mai solide și mai scumpe bunuri, schimbările uluitoare în înfățișările vieții omenești, trebuie să ne facă să mutăm privirea și aprecierea noastră dela lucrurile trecătoare și șubrede la cauzele mai adânci ale acestor schimbări și să găsim tot procesul acesta nu ca un produs întâmplător, ci ca un semn, ca o manifestare cu un anumit tâlc al voinții dumnezeiești. Dumnezeu vrea ceva cu noi. Vrea să ne atragă atențiunea spre Sine și spre anumite datorii și ținte ale noastre. Ce vrea oare? Să stăm atenți, să fim serioși, că vorbește El. Să nu fim surzi, să nu lăsăm să treacă semnele graiului său pe lângă noi fără să le băgăm de seamă, învăluți în sgomotul preocupărilor neesențiale și neserioase.

Cât am câștiga și cât am deveni de serioși, dacă am băga de seamă măcar atât că vorbește Dumnezeu, chiar dacă n'am înțeles bine ce vrea să ne spună. Și ce putere n'am câștiga în propovăduirea noastră măcar numai din conștiința fermă că în aceste timpuri vorbește Dumnezeu lumii într'un chip deosebit decât vorbește în alte timpuri.

Dar odată ce băgăm de seamă și pune pe noi stăpânire siguranța că vorbește Dumnezeu, nu ne este greu să și deslușim ce vrea să ne spună.

Războiul aduce o prăbușire a edificiului actual al lumii, oricum ar sfârși el. El dă rădăcină ca pe o construcție de mucava, formele de până acum ale vieții și aduce în locul lor altele. Ce poate însemna aceasta altceva decât că acele forme s'au golit de puterea credinței, de duhul dumnezeesc care le-a dat existență. Nimic nu se poate menține dacă sufletul din ele nu mai păstrează acea legătură cu cerul prin care ele primesc putere și consistență. Ceeace are legătură cu Dumnezeu prin credință rămâne. Acea nu poate dăra nici războiul, oricât ar fi el de pustiitor. Chiar dacă se prăbușesc și acolo unele forme, dispariția sau schimbarea lor nu primejduiește existența realităților esențiale. Unde este Dumnezeu războiul nu are putere. Războiul e numai unul din diferitele moduri în cari se prăbușesc realitățile din cari a fost alungat duhul dumnezeesc, chiagul și susținătorul vieții.

Dar dacă războiul aduce cu el alte forme de viață și de organizare în locul celor dispărute, aceasta nu înseamnă că ele sunt prin însuși faptul că sunt nouă, mai consistente, mai trainice. Dacă ele nu se nasc pe temelia credinței în Dumnezeu, nu pot avea decât o existență aparentă și o durată efemeră. În scurtă vreme se vor prăbuși și ele, ca orice lucru fără fundament.

De ce se schimbă astăzi stăt de rapid organizările vieții pe planul internațional, în interiorul Statelor, în mentalitatea și moravurile oamenilor? Pentru că nici una nu se naște pe temeiul credinței, în nici una nu e prezent Dumnezeu Atotțiitorul, singurul Atotțiitor. Toate sunt ca niște flori de-o singură dimineață. Psalmistul spune: «Nimic nu se va ținea de nu vei voi tu. Lua-vei duhul tău dela ele și toate se vor ofili și se vor întoarce în țărână».

Omenirea veacului nostru asistă și e antrenată în această amănitoare și nehotărâtă fugărire de alte și alte forme și organizări ale vieții. Ea însăși și-a pierdut prin aceasta echilibrul. Învărtirea aceasta ar putea să devină tot mai grăbită, până a nu mai da omului putință de răsufare. E ca un tren care a pornit la vale și frânarul a fost aruncat din el.

Unde poate afla omenirea mântuirea? Unde să găsească un teren solid sau o părghie cu neputință de clintit, de care prinzându-se să scape de vârtejul care nu poate duce la bine?

El nu poate fi altul decât cel care singur are puterea să nu se schimbe, Dumnezeu. Numai prin El se mai poate domoli ritmul transformărilor continue și radicale ale istoriei, numai prin el se mai poate întrerâta cutremurul neîntrerupt, din loc în loc, pentru a lua ființă câte un răstimp de repaus și de stabilitate, în care sufletul nostru să-și găsească liniștea și posibilitatea de comunicare cu valorile eterne.

Omenirea trebuie să cheme cu putere pe Dumnezeu din nou în realitatea istorică pentru a o face teren prielnic vieții omenești, pentru a da formelor ei autoritate și sens de sus și prin această stabilitate.

Prin desfășurarea uluitor de grăbită a filmului istoric Dumnezeu ne spune că s'a distanțat de viața omenirii. Ne vorbește de departe. Și pentru că am devenit surzi și insensibili trebuie să ne vorbească într'un mod care să ne zgudue, să ne trezească. Deaceia e dureros acest cuvânt al Lui. El se află atât de departe de noi încât dacă nu ne-ar vorbi în felul acesta care să ne trezească, am și uita că mai există. Scopul pentru care ne vorbește nu e altul decât să ne aducă aminte despre Sine spre binele nostru și să ne lege iarăși atențiunea de El. Prin acest simplu fapt lucrurile se pot îndrepta. Dumnezeu nu propovăduiește un lucru deosebit, ci pe Sine însuși, iar noi la fel nu avem să umblăm a înțelege despre ce vrea Dumnezeu să propovăduim, când lucrul e atât de simplu: despre El și numai despre El. Fiul Său, care s'a apropiat de viața omenească atât de mult încât s'a incorporat în ea, e gata și acum să stea aproape de noi, numai să nu fugim noi de El, să ne gândim la El. Și ajunge să fie El aproape de noi, ca toate formele vieții noastre să capete sens înalt și deci stabilitate.

A propovădui pe Iisus Hristos fără încetare este supremul bine ce se poate face omenirii astăzi. Ea trebuie să vadă, că viața pe pământ fără Iisus Hristos nu e posibilă. Altfel nu s'ar fi întrupat El între noi. Trebuie să vedem iar cu ochi proaspeți necesitatea ca Fiul lui Dumnezeu să fie între noi. Să înțelegem pentru timpul nostru rostul mântuitor al întrupării Sale.

Iată iubiți preoți de mâne ce misiune unic de importantă și de esențială pentru viața lumii aveți de îndeplinit. Veți fi punctele de sprijin, stâlpii de rezistență în jurul cărora trebuie să se țeasă echilibrul, statornicia, liniștea și odihna lumii. Dar puterea aceasta o veți avea de sus, numai dacă veți fi absorbiți total în preocupările voastre, în pasiunea voastră, în râvna voastră de Iisus Hristos. Dacă nu vă veți ținea cu toate puterile voastre de Hristos, vă va duce și pe voi vârtejul pierzător al lumii. În fața totalitarismelor seculare, să vă lăsați dominați de un totalitarism creștin. Numai acesta poate mântui lumea.

Dar ca preoți trimiși în mijlocul neamului românesc, greu încercat azi și prin sfâșierea integrității sale naționale, aveți și o misiune specială ca luptători pentru refacerea lui.

Care este în condițiile de existență națională actuală chipul de preot care să prindă ființă în omul ce se dedică slujbei lui Dumnezeu? Cum trebuie să fie preoții noștri de azi și de mâne acum când avem de îndeplinit din nou un ideal național, de astădată nu de simplă întregire națională, ci de întregire națională în duh de putere românească nesguduită, de așezare a ei pe temelia cari să nu mai îngăduie o a doua fărâmițare?

În parte preotul nostru de azi înainte trebuie să reînvie în ființa lui chipul preotului ardelean de dinainte 1918. Dar numai în parte. Căci de oarece edificiul României Mari la a cărui ridicare a contribuit acela, s'a dovedit lipsit înăuntrul sufletelor — celule de forță spirituală a credinței care să-i dea soliditate, preotul viitor va trebui să toarne în lupta lui naționalistă mai mult din jarul credinței în Iisus Hristos. Numai o credință incandescentă, adâncă, frământată intim și total cu sufletul neamului, poate să-l facă pe acesta apt nu numai să realizeze din nou întregirea națională, ci s'o și păstreze și definitiveze prin virtuțile aspre și înălțătoare, singurele cari nu lichidează ușor o moștenire.

Am cheltuit atâta mar' de moșie românească, pentru că ni se moleșiseră puterile într-o viață destrăbălată de poftă și egoism. În loc să muncim încordat și cinstit, înfrânându-ne pornirile ușurate, pentru înzestrarea armatei, pentru mulțumirea sufletească a tuturor fiilor neamului, am risipit avuțiile Țării în petreceri, ne-am transformat dintr'o națiune solidară, sobră și muncitoare, într'o aglomerație anarhică luptând fiecare îns împotriva tu-

turor și înșelându-i pe toți pentru a atrage la sine cât mai mult din bu-nurile cuvenite tuturor.

Numai credința viguroasă, adâncă, definitiv imprimată în suflete, poate ținea în frâu pornirile păcătoase ce zac latent în firea omenească. Când credința slăbește în sufletul unui neam, desagregarea și-a început procesul.

Iată ce spune un mare gânditor: «Vai de acel neam care în timpuri fericite e cuprins de o încredere ușuratică în sine și atribuie puterii proprii ceea ce numai ajutorul lui Dumnezeu i-a procurat; vai de neamul care încrezută în puterea și capacitatea proprie crede că se poate dispensa de Dumnezeu, căruia singur îi datorește sușul său. Urmarea este prăbușirea puterii sale și sfârșitul trist care se apropie pe nesimțite; deaceia să se gândească națiunea la înaintașii săi și la aceea ce i-a făcut capabili să biruiască» (H. Sauer, *Abend-ländische Entscheidung*, 220).

Cu atât mai mult trebuie să fie pătrunși preoții de această absolută necesitate a unei viguroase credințe, cu cât azi însuși neamul nostru e pătruns de importanța și de valoarea ei.

Să fim viteji ca îngerii, cari în-fățișează chipul adevăraților slujitori ai lui Dumnezeu, neînfricați de dușmanii lui Iisus Hristos, apărând în orice clipă și cu prețul oricărei jertfe credința prin cuvântul și faptele noastre.

Și să fim curați ca îngerii, curați în sufletul și trupul nostru, alungând dela noi orice patimă și poftă. În special preotul și viitorul preot e dator să realizeze în sine cât mai deplin acest chip al desăvârșitului slujitor al lui Dumnezeu, care e îngerul. Nu e permis ca un viitor preot să fie copleșit de pretențiile exagerate, de grija satisfacerii poftei ușuratică, ci el trebuie să fie absorbit deplin și cu ardoare de singurul gând al slujirii lui Dumnezeu, uitând cu totul de ale sale. Numai pentru Dumnezeu trebuie să trăiască, Dumnezeu să-l co-vârșească cu totul.

Numai așa vom putea sluji cu adevărat neamului, numai făcându-ne pe noi ruguri incandescente ale credinței, realizând în noi în măsură maximă chipul omului care trăiește viguros din credință, vom putea susține flacăra credinței biruitoare și în mijlocul neamului nostru.

Primiți iubiți preoți de mâne ca un surplus de merinde sufletească aceste îndemnuri pentru reușita apostoliei voastre care doresc să fie cât mai curată, cât mai neîntinată de preocupările lumești, străine de duhul Evangheliei.

Cu acestea, exprimându-ne recunoștința față de I. P. Sf. nostru Mitropolit pentru ocrotirea și ajutorarea părintească ce a acordat-o și în acest an Instituției noastre, împreună cu P. Ven. Consiliu Arhiepiscopesc și mulțumind Onor. public care a cinstit solemnitatea noastră cu prezența sa, anul academic 1940/41 îl declar închis.

D. STĂNILOAE

România are, conform datelor ultimului recensământ, 13.495.041 locuitori. Și anume:

Muntenia	3.710.186 locuitori,
Moldova	2.548.863 "
Oltenia	1.606.490 "
Transilvania	1.585.433 "
Banatul	844.332 "
Dobrogea	434.073 "
Bucovina	331.482 "
Evrei:	302.090. Refugiați: 251.427. —
Populația Bucureștilor	999.658, (astăzi a trecut millionul), față de 639.040 în anul 1930. A Sibiului 64.075 în 1941, și 49.345 în 1930.

II. Darurile depășirii

Deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciune, — iată concluzia înțeleptului care a gustat din isvoarele vieții și s'a îmbătat de turbureala tuturor plăcerilor terestre. Într'adevăr viața pe care o trăim e nedespărțită de simțământul mizeriei, de înfiorările nimicniciei: e ca o floare ce trece, un vis al neînțelegerii, o falfăire de aripi frânte. Peste sbuciumările ei se întinde negura aceleiașă desamăgiri, aceleiașă desgust, aceleiașă deșertăciuni. Și nu știu dacă veșnicia vieții, după cari râvnesc unii bătrâni cu tinerețea ofilită înainte de vreme, n'ar fi tot mai cea mai crudă osândă a existenței umane. Căci ce e mai trist decât să-ți duci viața în veșnicii sub apăsarea de plumb a acelorași banalități, a acelorași plăceri, de cari e suficientă o viață de om ca să te desgusti. Și iată cum moartea apare, în acest sens, ca o eliberare, ca o binefacere.

Desigur e greu să convingi pe profesioniștii deșertăciunii asupra acestui adevăr. Pentru ei moartea e negația absurdă a vieții. Singură experiența unei vieți matusalemice i-ar determina să dorească moarte ca o eliberare, deși nu lipsesc nici astăzi pildele desamăgirii. Așadar, nu moartea e absurditate, ci mult mai absurd ar fi dacă omenirea ar avea privilegiul nemuririi în viața aceasta de țărână. Atunci ne-am simți viața ca o povară, sufletul ca un cadavru, trupul ca un putregai. Un Prometeu înlăntuit în adâncurile tartarului.

Că toate acestea nimeni nu poate nega atașamentul omului față de viață: viața ne atrage, moartea ne înspăimântă. Moartea e desigur, fără nici o îndoială, negația vieții. A vieții de carne și lut. E negația ei totală. Unde este frumusețea? Unde e mărirea? Unde bogăția? Unde toate amăgirile vieții? — Pământ și cenușă, iluzii spulberate de suflarea înviforată a morții. Cu adevărat deșertăciune e tot omul, cu adevărat deșertăciune sunt toate cele prețuite de inima de carne a omului — și viața aceasta este umbră și vis. Cum se sting toate! Cum se tolesc toate! Cum pier toate în bezna neînțelegerii, îmbălsămate cu lacrimile amare ale despărțirii! Descurajantă privește, revoltătoare desigurare. Poetul e'n stare să ie de piept cu stihiiile lumii, să le ceară socoteală: e posibil? — cea mai gingașă floare a inimii sale să devie hrană pentru viermi, cadavru desgustător. Moartea însă nu se înduioșează de protestele ritmate ale poeziei, nici de protestele mai prozaice ale celorlalți muritori. Poporul crede că la moartea fiecăruia cade câte o stea din înalturi. E unica lacrimă a cerului peste zădărniciia disperării noastre. Atât.

Acesta este chipul vieții pentru ceice înțeleg viața biologică: deșertăciune; acesta este chipul morții: absurdă, crudă și revoltătoare negație a vieții. E tot ceea ce poate fi mai neînțeles, mai fără sens, mai tulburător. Și totuși moartea este și descătușare, eliberare din temnița deșertăciunii. Ea vădește deșertăciunea vieții biologice, dar ne și eliberează din înlăntuirile ei. Ea e desnodământul firesc al unei vieți fără de sens, e actul final în care-și consumă nimicnicia vieții destinul ei de țărână. Căci viața care are gust de neant, viața aceasta a trupului, fierbinte ca pustiul, nu poate avea altă încoronare decât moartea: ea însăși e sămânța morții, e o arvună pe care o plătim neînțelegerii. Așa o gustăm în toate plăcerile ei. De aici răsar eroii de mucava: «eroii» cari disprețuiesc moartea pentru că s'au desgustat de viață...

Moarte și viață

Dar atunci: de ce teama de moarte? De unde dorul unei vieți fără de sfârșit? — Pentru că moartea ascunde, în încremenirea ei, un mister: e o poartă ce se deschide dincolo de vizibil, undeva în adâncurile de jar ale unei taine negrăite, care ne înfioară cu prezența ei de sfînx. Ce e dincolo de viață? Moartea. Și dincolo de moarte? — Un cadavru. Numai atât? Nu există cumva o altă viață care depășește moartea, care nu-și scutură florile tinereții în veac? Iată întrebarea capitală pentru împăcare viații cu moartea, pentru lămurirea aparentei absurdități a morții și deșertăciunii a vieții. O altă viață? Adică un altfel de a fi viu. Viața obișnuită este mai mult agitație decât viață: te agiți zadarnic și fără sens, dar nu simți că ești viu. Citeam undeva această maximă, care poate caracteriza viața de azi, deși se referă direct la femei: «Femeia modernă este o mumie care se mișcă». Camera ei e un sicriu; ascensorul — un sicriu; automobilul — un sicriu; viața toată — un sicriu. Un sicriu pentru o mumie: iată viața modernă. Moartea? Imobilizarea și descompunerea mumiei. Negația unei agitații sterile și inutile. Viața aceasta e viața unui cadavru care se agită: atât. Ea nu e viață, ci moarte, o moarte vie, dacă se poate spune așa. Desigur e dureroasă înce-

tarea bruscă a agitației, moartea, dar e mai puțin absurdă decât însăși această «viață».

Dacă viața modernă este moarte, iar moartea ei — disperare și revoltă, puterea și absurditatea morții e valabilă numai în cadrul acestui cerc vicios. Cine ar încerca să taie aerul cu cuțitul? Pe când lemnul îl poți tăia. Tot așa și moartea e negația tăioasă a vieții biologice: este ea însăși și negația unei altfel de viață? Aprioric, nu va îndrăzni nimeni să răspundă afirmativ. Are moartea putere asupra tuturor formelor de viață umană? Celor ce cred că la capătul tuturor drumurilor omenești spre viață este moartea, le punem în față: a) absurditatea unei astfel de presupuneri; b) desamăgirea, saturația și desgustul deșertăciunii unei vieți fără de sens; c) setea veșniciei, a vieții care dăinuiește peste mărginirile firii. Să mediteze asupra acestor elemente adânc înrădăcinate în substanța trăirii umane: descifrarea lor veridică deschide perspectivele depășirii, aprinde înflăcărările biruinții, luminează cărările vieții... «O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?»; Cine mă va izbăvi de viața aceasta de cadavru? Cine mă va libera de groaza de neant a morții? Este glasul ce se ridică din adâncuri însetate de lumină, care nu se vor închide între patru laturi de întunec, unde peste lutul atâtor deșarte plăceri viermii pământului destramă o întreagă «metafizică» pesimistă despre moarte și viață...

Diacon N. Mladin

Investirea P. S. Sale Episcopului Veniamin al Caransebeșului

Solemnitatea investirii noului episcop al Caransebeșului s'a desfășurat, în 14 I. c., după ceremonialul obișnuit, la Palatul Regal din Calea Victoriei, în sala Tronului, în asistența casei civile și militare a Suveranului, a dlui general Ion Antonescu, a membrilor guvernului și a înalților ierarhi membri ai Sf. Sinod, a demnitarilor statului și capitalei etc., precum și a consilierilor eparhiei Caransebeșului.

P. S. Sa Veniamin Nistor, noul episcop, a rostit următoarea cuvântare:

SIRE, — După vechea datină străbună mă prezint cu adâncă smerenie în fața Majestății Voastre ca să primesc cu cea mai vie recunoștință și cu cel mai profund devotament din augusta mână a Majestății Voastre toiagul de păstor al dreptcredincioșilor creștini din Eparhia de Dumnezeu păzită a Caransebeșului. Voia lui Dumnezeu prin glasul aleșilor clerului și dreptcredinciosului popor a fost, ca să mi se pună pe umeri prin această cârje sarcina acestei episcopii întru care mă așezăți astăzi Majestatea Voastră, cârje împreună cu mari și grele răspunderi pentru misiunea sfântă ce mi s'a încredințat.

Duc cu mine la cârma Eparhiei Caransebeșului zestrea devotamentului nefermuit față de Biserica străbună pe care mi-au hărăzit-o casa preoțească a părinților mei, școlile de vechi faimă ale Brașovului și poveștele luminatului apărător și plinitor al moștenirii șaguniene, înalt Prea Sfinția Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului, hotărât să desăvârșească tradiția marilor mei înaintași episcopii Ioan Popasu și Nicolae Popea.

Inconjurat de un cler insuflețit și pregătit cu deosebită luare aminte, mă voi strădui să-mi călăuzesc turma pe căile vieții celei noi ale Evangheliei Domnului și ale credinței față de Tron și Țară. Întărirea temeliei atât de greu încercate ale familiei românești va căpăta un loc special în preocupările mele și povățuirea tineretului pe căile virtuții, tot așa.

Mai cu seamă, în împrejurări ca cele de azi, Biserica este chemată să slujească de scut a ființei noastre naționale și de însuflețitoare a conștiinței românești. Ea trebuie să fie stâlpul de foc spre care să privească plină de încredere obștea fraților noștri dinlăuntrul și dinafara vremelnicilor hotare.

Biserica noastră strămoșească cu forțele ei spirituale trebuie să fie prezentă în toate domeniile vieții neamului nostru, căci numai așa i se asigură trăinicia pe pământul unda l-a așezat Dumnezeu pentru a-și împlini misiunea sa istorică. Ortodoxia cu puterile ei divine a ocrotit neamul și fara în toate vremurile și toate actele mari din istoria neamului s'au îndeplinit sub oblăduirea ei și tot ea ne-a păstrat curată credința și sufletul neamului.

Stăpânit de aceste sentimente, cu ajutorul lui Dumnezeu îmi voi îndeplini cu profund devotament către Majestatea Voastră, față de neam și Biserica sfânta mea misiune.

Să trăiți, Sire, viață îndelungată, plină de fericire și glorie. Trăiască Majestatea Sa Regina-Mamă Elena, Trăiască scumpa noastră Dinastie română.

Trăiască Conducătorul statului. Trăiască Neamul și Țara și sfânta Biserica cea întemeiată într'ansa. —

Discursul ținut de Majestatea Sa Regele Mihai I este următorul:

Prea Sfințite, — Cu voia lui Dumnezeu ați fost ales și confirmat păstor al istoriceii eparhii a Caransebeșului, iar astăzi vă prezentați ca să vă îndreșcați în scaunul pentru care ați fost rânduit, potrivit datinei strămoșești și legilor țării.

Incredințându-vă această cârje, vă așez spre binecuvântată păstorire în eparhia de Dumnezeu păzită a Caransebeșului, cu încredere deplină că virtuțile, cu care v'a împodobit tradiția casei preoțești din care vă trageți și experiența pe care ați dobândit-o în administrația bisericească sub îndrumarea înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae al Ardea-

lului, constituie cheazăsigură pentru bogatele roade, pe care misiunea Prea Sf. Voastre le va culege, spre folosul Bisericii și al Neamului nostru.

Sătești chemat să păstoriți după vrednici înaintași într-o eparhie, ai cărei fii binecredincioși și-au cinstit totdeauna biserica strămoșească, prin credință neșovăelnică, iar neamul prin vrednicie și sentimente românești pline de mândrie, pe care nu s'au sfiit să și le afirme nici în cele mai grele și vitrege împrejurări. Li-a plăcut să fie totdeauna în frunte și s'au impus. Să nu uita însă, că pe lângă tăria și curătenia simțimentelor, pentru păstrarea locului de frunte, este nevoie și de tăria propovăduirii cuvântului Mântuitorului și de numărul brațelor lor, — și aceasta mai ales astăzi. De aceea propovăduindu-le cuvântul Evangheliei și întărindu-i tot mai mult în credința Mântuitorului Hristos, să nu aibă odihnă P. Sf. Voastră până ce nu va vedea readus iarăși în tradiția românească bănățeana, cultul familiei trainice și numeroase.

Prea Sfințite, — Incordarea pe care o încearcă omenirea astăzi, desfășurarea urii și a patimilor, în lupta la care s'au angajat în deosebi popoarele mari, scot în evidență tot mai mult necesitatea propovăduirii lui Hristos, pentru a face din virtutea dragostei creștine stâlpul de nesdruncinat al înțelegerii între indivizi și popoare.

Mergând în Eparhia Prea Sfinției Voastre duceți cuvântul Meu de îmbărbătare fiilor scumpului Banat și de întărirea lor în speranța viitorului strălucit al tuturor românilor.

Fiiți încredințați că în misiunea creștinească și românească ce vă revine în eparhia Caransebeșului, vă va însoți neîncetat gândul și inima mea și a celor din jurul Meu.

Vă mulțumesc pentru cuvintele ce Ni-ați adresat și rog pe cel Atotputernic să vă întărească puterile și să vă binecuvinteze toată lucrarea ce veți întreprinde pentru binele Eparhiei și a credincioșilor Caransebeșului.

După terminarea ceremoniei, P. S. Sa Veniamin a fost condus la Patriarhie cu ceremonialul obișnuit. În ușa bisericii Sf. Patriarhiei, noul episcop a fost primit de I. P. Sf. Arhieriei, după care a urmat rugăciunea obișnuită.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

„Simone, mă iubești tu pe mine?”

— Tot despre examenul apostoliei noastre —

După mărita sa înviere, Domnul Iisus, arătându-se ucenicilor săi de mai multe ori, lui Simon-Petru și lui Toma le-a dat o atenție deosebită. Pe Petru l-a întrebat de trei ori: „Simone al lui Iona, mă iubești tu pe mine?”, (Ioan 21, 16). Iar lui Toma l-a zis: „Adu-ți mâna și o pune în coasta mea”, (Ioan 19, 27). Și aceasta a făcut-o Domnul pentru că atât Petru, cât și Toma se lepădaseră de El, într'un fel sau altul. Petru se lepădase de trei ori în fața unei slujnice, iar Toma nu putea să creadă că El a înviat. Și a nu crede în învierea lui Iisus este a nu crede în dumnezeirea lui. Deci și necredința lui Toma era o lepădare de Hristos.

Iată deci, că Domnul Iisus a avut motive foarte puternice ca după învierea sa, arătându-se ucenicilor săi, să dea o atenție deosebită lui Petru și lui Toma.

Doi din ucenicii lui Iisus se lepădaseră de El, iar un al treilea din cei 12, îl vânduse pe 30 de arginți. Ah, ce lucru dureros! Ce mahnire sfâșietoare va fi fost în inima scumpului nostru Mântuitor văzând acest dezastru între ucenicii săi. Dar durerea pentru gresalele noastre, în inima Domnului Iisus nu trezește ură și răsunare, ci înmulțește mila și dragostea. Iuda și-a luat singur pedeapsa. Pe el Iisus nu putea să-l mai învalue cu dragostea sa. Pe Petru și pe Toma, însă, abia a așteptat să învie ca să-i indulcească; să le arate greșala, ca să le aprindă dragostea cu dragostea lui și să le întărească credința cu învierea lui. Ah, minunată e dragostea Mântuitorului nostru față de noi nevrednicii...

Și acum să mă întorc cu gândul la ucenicii Domnului din zilele noastre. Mă întorc la noi, la preoții Bisericii lui Hristos. Și îndată înțeleg că pe mulți din noi Domnul Iisus are motive puternice să ne întrebe ca pe Petru: „preot al Bisericii mele, mă iubești tu pe mine?”, — și să ne cheme ca pe Toma: „preote adu-ți mâna și o pune pe coasta mea”. Căci mulți din noi, dacă ne-am cerceta lupta și înfrângerile apostoliei noastre, dacă ne-am cerceta viața și faptele noastre, munca și roadele noastre de slujitori ai lui Hristos, am vedea îndată că ne-am lepădat mereu de Stăpânul nostru și am intrat sub stăpânirea vrăjmașe a lumii acesteia.

Ne-am lepădat de atâtea ori, ca Petru, n'am crezut, ca Toma, și poate chiar l-am vândut pe arginții pierzători ai lumii acesteia, ca Iuda. De mil de ori mai fri-

coși suntem decât Petru, mai necredincioși decât Toma, pentru că noi de mii de ori facem toate acestea, pe când Petru, Toma și Iuda numai odată le-au făcut. Și dacă nu le-au făcut toate acestea pe față, direct, ca Petru în fața slujnicei și ca Iuda în fața sinedriului, apoi le-am făcut destul indirect sau în ascuns, prin faptele și desertăciunile noastre de fiecare zi.

Parcă-l văd pe Domnul Iisus apropiindu-se de noi, de fiecare preot în parte, în fiecare zi, și parcă-l aud întrebându-ne: „preot, mă iubești tu pe mine?” Și parcă-l aud chemându-ne ca pe Toma: „preot, adu-ți mâna și o pune în coasta mea”. Și ce vom răspunde noi, cari nu ne-am gândit poate deloc la această blândă, dar pătrunzătoare întrebare a dragostei lui Iisus și nici la chemarea cutremurătoare a rănilor lui de pe cruce? „Mă iubești tu, preote?”. Ah, oare ce vom răspunde noi, cărora ne e greu chiar și să ne lăsăm barbă și să purtăm uniforma, stințită cu sânge de martiri, a tagmei preoțești? Ce vom răspunde noi cari de multe ori chiar uităm că suntem preoți, stăpâniți doar de grijile lumii acesteia: de afaceri, de ranguri, de politică, de înmulțirea averii și de învrăjbiri, iar slujbele le facem în chip mecanic, cu gândul în alte părți? Ce vom răspunde, ce vom răspunde?...

Și totuși Domnul Iisus se apropie de noi, căci durerea lui pentru desertările noastre îi înmulțește mila și-i aprinde dragostea. Se apropie mereu de noi, și cu cât suntem mai surzi, cu atât ne strigă mai tare: „Mă iubești tu, preote?”. Ferice de cei ce-l aud cel puțin acum, în strămtorarea acestor zile grele! Căci numai auzind această întrebare a Domnului Iisus, ne putem trezi din somnul și amăgirile lumii acesteia.

Domnul Iisus a întrebat pe Petru de 3 ori, dacă-l iubește. Ba l-a întrebat chiar dacă-l iubește mai mult decât ceilalți (Ioan 21, 15) ucenici, pentru că-i greșise mai mult decât toți. Prin această întrebare și prin cele trei răspunsuri ale lui Petru, Domnul Iisus îl ridică iar la locul de ucenic al său, de unde căzuse prin înțreita lepădare. Prin nenumăratele noastre lepădări, desertări și trădări, au căzut mulți și din noi, preoții. E vorba de căderile de toată ziua, pe cari numai Domnul Iisus le știe și din cari numai El ne poate ridica. Dar tot căderi sunt, tot lepădări și trădări sunt, chiar dacă lumea s'a obișnuit cu ele

și chiar dacă noi reușim să le ascundem sub diferite forme și convenții sociale.

Dar noi să ne gândim serios la măreața noastră misiune. Să nu ne ascundem după degete, să nu căutăm scuze, ci să privim lucrurile în față. Ne-am lepădat și ne lepădăm mereu de Hristos! Aproape nu se vede în viața noastră că el trăiește în noi viu și de viață nouă dăător. Și atunci vom mai continua așa? Ne vom mai închide urechile dela întrebarea lui cea mare: „Mă iubești tu, preote?” Mă iubești mai mult decât toți? Și nu ne vom deschide ochii să-i vedem rana din coastă?

Fără lepădare de sine și de toate ale lumii, fără a-l sluji lui Iisus ca preoți ai Bisericii lui, cu toată viața noastră, cu toate puterile, cu toate gândurile și dorințele, gata oricând de orice jertfă, — fără toate acestea nu-i vom putea răspunde ca Petru: „Doamne, tu știi toate, tu știi că te iubesc”. Ferice de preotul care va putea spune înaintea lui Iisus, din toată inima aceste cuvinte. Ferice de preotul care va putea trece cu bine acest examen al lui Petru, examenul de foc al preoției sale! Și vai, de cel ce rămâne mereu repetent, departe de misiunea sa. Căci s'ar putea să-l găsească sfârșitul în această stare pierzătoare.

Pr. Nicolae Vonica

Solemnitatea încheerii anului școlar la Academia teologică

Duminecă, 15 Iunie a. c., orele 11 a. m., a avut loc solemnitatea încheierii anului școlar la Academia noastră teologică în Aula instituției.

Au participat: I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae împreună cu PP. CC. Consilieri arhiepiscopiești, corpul profesoral al Academiei și mai multe personalități din lumea culturală a orașului.

Păr. rector Dr. D. Stăniloae a adresat cu această ocazie studenților Cuvântul din fruntea foii. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a dat îndrumări luminate și părintești viitorilor preoți, atrăgându-le atențiunea asupra așteptărilor cu cari îi întâmpină poporul nostru, care în aceste vremuri grele se strânge cu toată nădejdea în jurul Bisericii.

Corul studenților sub conducerea Păr. prof. Petru Gherman a executat câteva cântări religioase.

Cu acest prilej s'a împărțit asistenței exemplare din Anuarul Academiei care cuprinde câteva studii prețioase și material important din strădaniile școlaeli.

FOIȘOARA

Figura Mântuitorului

(1) De Pr. Simeon Radu

Iisus este unic. — Cu tot scepticismul său, Renan, când s'a văzut în fața figurii fără asemănare a lui Iisus, și a meditat asupra incomparabilei sale vieți și învățători, s'a eliberat de propria sa fire și a făcut o mărturisire aproape de evanghelist când a spus: „Iisus este unic în felul său, în orice privință. Nimic nu poate fi comparat cu El. Desfășoare-se viitorul oricum, Iisus nu va fi întrecut”. Și, într'adevăr, în aceste cuvinte, Renan a rotunjit un adevăr, căci dacă vom privi pe Mântuitorul în umanitatea sa, din orice lature El ni se revelează ca o figură istorică unică incomparabilă, în limitele timpului și spațiului.

Este adevărat că, inimile pioase sânt înclinate a vedea firea omenească a lui Iisus înghițită de firea sa dumnezească; ele îl văd mai mult în strălucirea Taborului. Însă Iisus a fost nu numai „Fiul lui Dumnezeu”, ci și „Fiul Omului”. El a fost om adevărat ca și noi, și a dus o existență pământească, însă a fost fără de păcat. O mărturisire asemănătoare a făcut Strauss, când a zis: „Hristos nu ar fi putut să fie urmat de nimeni care să-l întreaacă, nici care să poată atinge, după el și prin el, același grad desăvârșit de viață religioasă. Niciodată nu va fi posibil să se ridice cineva pe deasupra lui și nici măcar să ne închipuim pe cineva care să-i fie egal”.

Câteva exemplificări, ne vor confirma și mai mult afirmațiile celor doi protagoniști anticreștini.

Asifel, Mântuitorul s'a dovedit ca „omul” ideal, ca omul prin excelență, omul pe care înzadar l-a căutat Diogene cu lampa, în plină zi, înainte de venirea în lume a

Mântuitorului. În El și prin El, orce existență omenească, își găsește modelul desăvârșit și poate aspira să ajungă om deplin. Când Pilat, cu gestul spre Iisus, a rostit: „Ecce Homo!” a recomandat fără să știe, omenirii întregi, idealul ei de viitor.

Iisus este unic prin viața sa. Cine a dus o viață sublimă, armonioasă, echilibrată și senină ca a lui Iisus? A fost cineva mai sărac ca Mântuitorul? Și care bogat a îmbogățit mai mult omenirea decât Iisus?

Să privim puterea, sfințenia și simplitatea Mântuitorului. „Această ființă, spunea Richter, cea mai curată printre cei puternici și cea mai puternică printre cei curați, care cu mâna-i străpunsă a scos imperiile din sărite și a schimbat cursul mersului veacurilor”, este Isus. Puterea lui Iisus a mărturisit-o, cu scrâșnire de dinți, Iulian Apostatul, când a spus: „*Mai învins Galileene!*”; a mărturisit-o cu smerenie marele Napoleon, când în reflexiunile sale meditative, cel surghiunit pe insula Sf. Elena a zis: „Am mișcat mulțimile care mureau pentru mine; dar pentru asta trebuia prezența, curenții privirii mele, accentul meu, un cuvânt dela mine! Astăzi, când sânt la Sf. Elena, acum când sânt singur și pironit pe această stâncă, unde sânt curtenii nenorocului meu? Cine se mișcă pentru mine în Europa? Unde îmi sunt prietenii? Ce prăpastie între nemernicia mea adâncă și împărăția lui Iisus Hristos, propovăduit, iubit, adorat și trăind în toate veacurile!”

În ce privește puritatea și sfințenia vieții Mântuitorului, ce să spunem noi smeriții Lui, dacă vrăjmașii lui de moarte n'au putut să articuleze nici un cuvânt, când El i-a întrebat: „Cine dintre voi poate să mă dovedească de păcat” (Ev. Ioan 8, 46).

Cât despre înălțimea morală a creștinismului și superioritatea lui față de orice sistem moral sau filosofic, avem cuvântul autorizat al marelui Goethe, care afirmă: „Poate

propăși societatea în toate direcțiunile, dar, peste înălțimea morală a creștinismului, nu se va putea niciodată”.

Despre puterea neegalată a cuvântului Mântuitorului avem mărturisirea unanimă a mulțimilor, care au ascultat, aveau pe Iisus cuvântând și mărturia o avem consemnată de sfântul Ev. Matei în aceste cuvinte: „Iar când Iisus a sfârșit cuvintele acestea, mulțimile stăteau uimite de învățătura lui. Căci îi învăța pe ei, ca unul care are putere, și nu ca învățații lor” (Mat. 7, 28, 29). Iar sfântul Ev. Ioan (7, 46) ne raportează nu numai uimirea „gloatelor” față de cuvântul lui Iisus, ci și a slujitorilor trimiși să-l prindă. Ei însă, când l-au auzit cum vorbește, n'au îndrăznit să pună mâna pe El, ci, cuprinși de emoțiune, au raportat celor ce i-au trimis: „Niciodată n'a vorbit un om așa cum vorbește omul acesta”.

J. J. Rousseau face o paralelă între moartea lui Iisus și moartea lui Socrate. Iată-o: „Ce sacrilegiu și ce orbire, dacă va îndrăzni cineva să compare pe fiul lui Sofranisc (Socrate) cu fiul Fecioarei Maria! Ce diferență și ce distanță nemăsurată între amândoi! Socrate, murind fără dureri și fără batjocură, a susținut până la fine caracterul său personal; și dacă moartea dulce și fără dureri nu împodobește viața lui, putea cineva să se îndoiască că Socrate, cu toată virtutea și cu tot spiritul său, a fost sau nu, unul dintre sofști?”

Se zice că a descoperit morala, și totuși alții, înaintea lui, o practicau. Socrate a spus ceea ce au practicat predecesorii săi și a transformat în învățătură. Aristide a fost drept înainte de a predica Socrate ce este dreptatea. Leonida a luptat murind pentru patrie, înainte de a predica Socrate datorită de a iubi patria. Sparta a fost cumpătată și modestă, înainte ca Socrate să laude viața moderată și cumpătată și înainte de a defini el ce este virtutea. Grecia era plină de oameni cari au practicat-o.

Un pictor ardelean

Românii din Sibiu au ocazia să vadă în cursul lunii acesteia expoziția pictorului N. Brana, fiu al județului nostru. Despre N. Brana s'a scris mult în ultimii ani în ziarele din capitală și în foile din provincie. Și nu pe nedrept. El aduce în arta sa un element nou, original, care frappează, care te face să iei îndată o atitudine.

Când au apărut acum vre-o șase ani primele sale gravuri în lemn, mulți au simțit că ele sunt expresia unui specific românesc și ardelenesc care de mult își cerea expresia.

Plăsmuirile acestea corăspundeau la ceva din sufletul nostru, par'că întâlnisem prin câmpurile, prin bisericile noastre, fețele, atitudinile, trăsăturile compozițiilor sale.

Noutatea acestei arte, manifestată cu deosebire în gravuri și picturi pe sticlă, constă mai ales în voluntarismul colțuros care respiră din ea. Țăranii lui Brana cresc din pământ; e aceeași culoare, aceeași trăsături primare care se înalță deasupra pământului și se detașează de natură. Cu toate acestea simți în ei articularea unei voinți. Acest element personal îi distinge de natură, dar într'un mod care nu-i desface de ea. Oamenii și natură formează un bloc, dar deasupra scânteie voința dărză, nu atât de-a întreprinde aventuri cari să-l ducă de acolo, ci de-a rămânea. Pictura aceasta transpune în viziune plastică duhul lui Horia și bolovanii vrerilor din poezia lui Cotruș.

Un alt element este cucernicia. Ca și elementul voluntar, și acesta crește din natură și o spiritualizează în același timp. E o cucernicie localizată, romanizată.

Vorbind de apropierea de câmp, de sat, pe pământ, a artei lui Brana, nu vrem să rămână impresia că e o pictură naturalistă, o fotografie. Dimpotrivă este o artă stichială. Ea dă impresia că se răscoală stichile pământului, ale naturii. Dacă pe de o parte omul pare concrescut cu natura, pe de alta și natura pare însuflețită, pusă într-o mișcare ce scoate pe primul plan ca cu un plug atotputernic adâncurile și esențialitățile ei. Are această natură ceva de mister, ceva de apocalips. E o viziune apropiată de cea pe care o are poporul nostru.

Nu vrem să ne pronunțăm asupra coloristicii, asupra manierei pictorului Brana de-a reda viața internă, nuanțată a oamenilor, asupra felului de-a concepe pe Iisus răstignit.

Acolo însă unde are ocazia să-și manifeste darul său deosebit, ca pictor al stichialului, al voluntarismului și cucerniciei, are o mare putere de sugerare a realităților românești.

D. S.

Nr. 9258/1941.

Concurs

Pentru întregirea următoarelor parohii vacante și bugetate de Onor. Minister al culturii naționale și al cultelor cu începere dela 1 August 1941, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție a lui în Telegraful Român, și anume:

1. Sibiu-Trei Stejari de cl. întâia
2. Slighșoara " " "
3. Tălmăciu-Sibiu " " doua
4. Brădet-Acriș-Oltuz " " "
5. Arlujd-Sf. Gheorghe " " treia
6. Almașul m.-Brădet-Geoagiu " " "
7. Ciugud-Sebeș " " "
8. Crișeni-Hațeg " " "
9. Bănița-Jiu " " "
10. Șoroștin-Mediaș " " "
11. Micăsasa-Mediaș " " "
12. Orlat-Săliște " " "
13. Tăuni-Târnava " " "

14. Un post de preot la sfânta Mănăstire Sămbăta (pregătire pentru parohii de clasa întâia).

Cererile de concurs însoțite de actele necesare vor fi înaintate în termen la Consiliul arhiepiscopesc din Sibiu.

Preoții în activitate de serviciu vor anexa la cererea de concurs numai „curriculum vitae”.

Sibiu, din ședința secției bisericești, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 17 Iunie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

INFORMAȚIUNI

Știre personală I. P. S. Sa Mitropolitul nostru *Nicolae* a plecat Miercuri, 11 Iunie a. c. la București, pentru a participa la ședințele Sf. Sinod și la actul Investiturii Regale a P. S. Sale Veniamin, Episcopul Caransebeșului. Sămbătă, 14 Iunie a. c. I. P. S. Sa s'a reîntors la reședință.

S'a ridicat suspendarea unui chiriarih. Sf. Sinod, — luând în desbatere cazul I. P. S. Sale mitropolitului *Gurie* al Basarabiei și având în vedere că înalta Curte de casație l-a absolvit de orice vină, i-a ridicat suspendarea, care a durat timp de 4½ ani. Înaltul chiriarih al Basarabiei, deși astăzi în pribegie, are fericitul prilej de a mulțumi lui Dumnezeu că i s'a făcut dreptatea pe care pretindea că o are, simțindu-se nevinovat.

Invitare. Dl profesor universitar Lucian Blaga este invitat, de universitatea din Viena, pentru a ține un ciclu de conferințe în sesiunea de toamnă.

Căsătorie religioasă. Dumineca trecută s'a făcut, la biserica militară Mihai-Vodă din București, căsătoria a 33 părechii, dintre lucrătorii și lucrătoarele arsenalului armatei, cari trăiau până atunci în concubinaj. Bun exemplu și pentru alții de aceeași categorie.

Călătoriile pe C. F. R. se fac numai pe temeiul de *autorizațiuni*, eliberate de polițiile orașelor pentru teritoriul urban, și de posturile de jandarmi pentru teritoriul rural. Scutiți de autorizațiuni sânt: militarii activi, concentrații, și personalul C. F. R. și al polițiilor.

Contra intrării în război. Una mie de pastori protestanți, din statele federale, au semnat o declarație, în care se declară potrivnici atitudinii războinice a Statelor Unite nord americane și refuză a sprijini, dela înălțimea amvonului, o eventuală intrare în război a Americii.

Prin legi mai nouă s'a luat dreptul jidovilor din Franța de a exercita profesiuni, ca b. o. activitatea lor la bănci și la bursă. De asemeni li s'a interzis accesul la radio, presă și film, ear la universități s'a prevăzut „numerus clausus” pentru studenții jidovi. Secretarul general francez, Vallat, însărcinat cu problemele de natura aceasta, a explicat presei măsurile luate, declarând că problema iudaică din Franța va putea fi rezolvată numai după război, când se va stabili locul, unde să fie evacuați jidovii acestei țări.

Însănătoșirea vieții economice. Ziare din praga subliniază însemnătatea *înlăturării* elementului jidovesc din viața economică a Cehiei și Moraviei. Înlăturarea aceasta face să înceteze o speculație neomeenească. Funcționari, meseriași și agricultori își dau seamă cum se obține astăzi o totală însănătoșire a economiei în țările acestea, cărora li se dau nemăsurate posibilități de prosperitate și progres.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 22 Iunie 1941, va predica părintele *Ioan Bânda*.

Nr. 9203/1041

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa a III-a **Arini**, din protopopiatul Sf. Gheorghe, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție a lui în Telegraful Român.

Venitele acestui post sunt:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială cu dependențe.
3. Sesie parohială 16 jugăre arătură și 200 stj. □ grădină pentru zarzavat.
4. Stola uzitată în parohie.
5. Adău câte o ferdelă de grâu de fiecare casă.
6. 4 stj. lemne din pădurea comunei.

Cererile de concurs însoțite de actele necesare vor fi înaintate Consiliului arhiepiscopesc din Sibiu.

Preoții în activitate de serviciu vor anexa la cerere de concurs, numai „curriculum vitae”.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 3118/1941

Concurs

La școlile secundare confesionale ortodoxe române din Arhiepiscopie sânt vacante următoarele catedre:

a) La liceul ortodox român „Andrei Șaguna” din Brașov:

1. Catedra de Limba română Nr. 3
2. Catedra de Matem.-Fizică-Chimie Nr. 16

b) La liceul ortodox român „Avram Iancu” din Brad:

1. Catedra de Limba română Nr. 2
2. " " " română " 3
3. " " " franceză " 6
4. " " " germană " 7
5. " " " italiană " 8

6. Catedra de Geografie " 10
7. " " Matematici " 12
8. " " Matematică și Fizică " 13
9. " " Științe naturale " 15
10. " " Desemn și Caligrafie " 16

11. Postul de medic școlar.
12. Fizic.-chimice 10 ore de degrevare.
13. Religie 3 ore de degrevare și oră suplimentară.

14. Limba română 1 oră suplimentară.
15. Limba franceză 5 ore suplimentare.
16. Fișe psih. 2 ore "
17. Fizică 3 ore "

c) Școala normală de băieți „Andrei Șaguna” din Sibiu:

1. Catedra de limba germană.
2. Catedra de Muzică.
3. Catedra de Științe agricole.

d) Școala normală de fete „Andrei Șaguna” din Sibiu:

1. Catedra de Științe pedagogice Nr. 1
2. " " " " " 2
3. " " Matematici cu complectare de ore dela alte școli sec. din localitate
4. Catedra de Istorie cu completare de ore dela alte școli sec. din localitate.
5. Științe agricole 6 ore.

Cei care doresc să ocupe una din aceste catedre, să înainteze Consiliului arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu cerere până cel mai târziu 10 Iulie 1941. Se recomandă ca cererile să fie înaintate prin Direcțiunea școlii la care dorește să fie numit candidatul.

La cerere se vor anexa copii de pe următoarele acte:

- Diplomă de bacalaureat.
- Diplomă de licență.
- Certificatul de absolvență a seminarului pedagogic univ.
- Diploma de capacitate.
- Extras de botez și alte eventuale acte recomandatoare.

Candidații trebuie să fie de religie ortodoxă, cu preferință absolvenți ai unei școli superioare de teologie.

Sibiu, ședința secției culturale din 17 Iunie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 195/1941

(42) 1-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a **Hoghilag**, protopopiatul Târnava mare, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială.
3. Sesiune parohială 8 jugăre 1068 stânjini □ arător și fânaț.
4. Stola fixată de consiliul parohial.

Cererile de concurs, cu toate documentele și cu incuviințarea specială a P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc Dumbrăveni în termenul indicat.

Candidații se vor prezenta, cu incuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sârbătoare la biserică, spre a se face eunoscuți parohienilor.

Dumbrăveni, la 1 Iunie 1941.

Oficiul protopopesc ort. român Târnava-mare în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Dragolea
protopop

Nr. 2456/1041

AVIZ

Se aduce la cunoștință că, la școlile secundare ale statului din Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu, sânt vacante următoarele catedre și ore de religie ortodoxă:

a) Catedre:

1. Școlile secundare din Blaj.
2. Școlile secundare din Petroșani.
3. Gimnaziul mixt din Sebeș-Alba (combinată cu muzica).
4. Gimnaziul de fete din Făgăraș (combinată cu muzica).
5. Gimnaziul mixt din Mediaș (combinată cu muzica).
6. Școlile secundare din Săliște (combinată cu muzica).
7. Gimnaziul de fete din Orăștie (combinată cu muzica).

b) Ore:

- Brașov: Lic. comerc. de băieți 4 ore
" " " fete 4 "
" industr. " băieți 3 "
" " " fete 6 "
Școala de menaj 4 "
Hațeg: Lic. comerc. de băieți 8 "
Hunedoara: Gim. industr. de fete 4 "
Brad: " " " " 3 "
Sighșoara: " " " " 8 "
Satulung: " " " " 4 "

Doritorii de a ocupa una din catedrele vacante sau ore de religie vor înainta cererea, însoțită de actele ce posedă, Consiliului arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu, până la data de 10 Iulie a. c. Sibiu, ședința secției culturale din 17 Iunie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

A apărut noua ediție îmbogățită a „Cărții de rugăciuni”, pentru ostași și pentru popor. Cele două cuvinte pentru cititori ale I. P. S. Sale întăresc inimile și nădejile cu duhul lor de mare încredere în destinul neamului. Costul e numai 6 lei. Cucernicii preoți le pot comanda la P. V. Cons. Arhiepiscopesc.

Anunț

Se caută o femeie care să știe bucătăria, curățitul camerelor, spălat și călcat. Să fie fără bărbat și fără copii.

Va avea locuință, întreținere și salariu lunar, după înțelegere.

Doritoarele a se angaja se vor prezenta personal în Sibiu, strada Mitropoliei 45, etaj.

Nr. 620/1941

(43) 1-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa a III-a **Rapolțel**, din protopopiatul Geoagiuului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială nouă, cu toate dependențele necesare.
3. 5 jugăre sesiune parohială veche — teren arabil și grădină.
4. 3 jugăre sesiune parohială nouă, teren arabil, primit dela reforma agrară, în curs de întabulare.
5. Folosirea celor două cimitire.
6. Câte una ferdelă porumb sfărmat à 30 litri, dela cca 96 familii.
7. Partea de lemne din comună: aproximativ 10 cară anual.
8. Dreptul de pășunat în pășunea comunei, pentru orice număr de vite.
9. Venitele stolare obișnuite în parohie.

Doritorii de-a ocupa acest post își vor trimite cererile însoțite de actele (între care și binecuvântarea de candidare) necesare la oficiul protopopesc al Geoagiuului, județul Hunedoara.

Candidații se vor putea prezenta în parohie numai după ce-și vor fi exoperat binecuvântarea de candidare și cu prealabila incuviințare a protopopului.

Geoagiu, la 10 Iunie 1941.

Teodor Glodeanu
protopop